

מעילה כ. (תחילת הפרק) עד כב. (סוף המסכת)

ביאורי מושגים

חפץ שהשליח נמלך עליו - ישנם שלושה סוגים של שוני בין חפצים:
 סוג א': שוני לא משמעותי - מקרה בו המשלח יביא את החפץ ללא התייעצות, ← מוגדר כאותו מין.
 סוג ב': שוני משמעותי - מקרה בו המשלח יתייעץ עם המשלח האם להביא את החפץ, ← מח' האם זה אותו מין.
 סוג ג': שוני מהותי - מקרה בו השליח לא יביא את החפץ ולא יתייעץ על כך ← מוגדר כשני מינים.

חיוב מעילה - חיוב מעילה קיים רק בשוגג. משלח שנזכר הינו מזיד ולכן הוא פטור.

משנה

שליח: עשה שליחותו - המשלח חייב.
לא עשה שליחותו - השליח חייב.
אמר לו תן בשר ונתן כבד - השליח מעל (כיוון ששינה).
אמר בעה"ב: תן להם חתיכה.
אמר להם השליח: קחו 2 חתיכות.
הם לקחו: 3 - כולם מעלו (כיוון שהוסיפו).

במקרה זה גם בעה"ב מעל. מכאן שלא היה שינוי בשליחותו.

האם ניתן ללמוד מכאן שהוספה איננה שינוי?
ר' ששת: לא! ייתכן שהשליח אמר: 'קחו אחת מדעת המשלח ואחת מדעתי'.

התנאים נחלקו מה מוגדר כשני מינים:

חפץ שהשליח נמלך עליו -
ר"ע: מוגדר מין אחד.
רשב"ג: מוגדר שני מינים.

המשנה מסתדרת לפי רשב"ג הסובר
שבשר וכבד מוגדרים כשני מינים.

האם היא מסתדרת לפי ר"ע?
ר' חסדא: לא!

אביי: העובדה שהשליח צריך
להתייעץ עם הבעלים - מגדירה אותו
כשינה שליחותו. (למרות מדובר
באותו מין)

משנה

אמר לו: הבא לי מן החלון - והביא מן החלון - בעה"ב מעל (גם אם טען שהתכוון למשהו אחר).
אמר לו: הבא לי מן החלון - והביא מן הארון - השליח מעל (כיוון ששינה שליחותו).

שלח ביד חש"ו ועשו שליחותו: בעה"ב מעל.

שלח ונזכר תוך כדי: השליח מעל. (בעה"ב צריך לפדות את הפרוטה כדי למנוע מעילה).

במקרה שבו בעה"ב נזכר השליח חייב, (אלא אם כן גם השליח נזכר. ואז גם השליח מזיד ופטור)

מדוע חש"ו נחשבים שליחים:
ר' אלעזר: העקרון זהה לעקרון הקיים ב'כי יותן'.

שם צריך נתינת מים של הבעלים ובכל זאת אם הנתינה היתה בלי מעשה של הבעלים אבל לדעתם - זה מועיל.

ר' יוחנן: העקרון זהה למה שקיים בעירוב.
 שם אם נתן את העירוב לקוף שהוליקו - זה מועיל.

משנה

שליח ששינה בשיעור של פחות מפרוטה - לא מעל,
 שליח שעשה שליחותו בפחות מפרוטה - לא מעל המשלח.
 שליח שקיבל שתי פרוטות לקנות חפץ מסויים וקנה אותו בפרוטה -
 ת"ק: בעה"ב מעל, ר' יהודה: בע"ב לא מעל - יכול לטעון שרצה חפץ בשווי כפול.

המח' היא רק כאשר
 החפץ שווה שתי
 פרוטות.
 אם הוא שווה פרוטה
 כולם מודים שלא
 נעשתה השליחות.

משנה

המקבל מעות מחבירו לשומרם:
 שולחני: מותר לו להשתמש בהם רק אם הם לא קשורים.
 בעל הבית: בכל מקרה - אסור לו להשתמש בהם.
 חנווני: ר' מאיר: דינו כבעה"ב, ר' יהודה: דינו כשולחני.

היו המעות של הקדש והשתמש בהם השומר:
 כאשר מותר לשומר להשתמש - המפקיד מעל, כאשר אסור - השומר מעל.

מעה קודש שנפלה לארנק, או האומר מעה ארנק זה קודש:
 ר' עקיבא: מעל כבר במעה הראשונה (ומביא אשם תלוי מחמת הספק).
 חכמים: לא מעל עד שיוציא את המעה האחרונה (צריך ודאות).

האומר מעה מארנק זה קודש: כולם מודים שמעל רק בפרוטה האחרונה.

הסיבה לכך שבסיפא אומרים
 שהוברר שהמעה האחרונה
 היא ההקדש (בניגוד לרישא
 ולמקרים אחרים) המקדיש
 שור משווריו או המפריש
 תרו"מ מדמאי בדרך או בערב
 שבת)) היא ש:
 כאן אמר במפורש - המעה
 האחרונה תהיה ההקדש.